

The Twelve Tribes: A Model of Diversity

1 Breiskait 49:28

28 All these are the tribes of Israel — twelve — and this is what their father spoke to them and he blessed them; he blessed each according to his appropriate blessing.

3 The Inside Story - Ed. R. Tauber

The nessi'im of Israel, the heads of their clans... brought their offerings before G-d: six covered wagons and twelve oxen—a wagon for each two of the nessi'im, and for each one, an ox...

And the nessi'im brought [other] offerings for the dedication of the altar... And G-d said to Moses: One nassi a day, one nassi a day, shall they bring their offerings...

The one who offered his offering on the first day was Nachshon the son of Aminadav, of the tribe of Judah. And his offering was: One silver dish, weighing 130 shekels. One silver bowl of 70 shekels...

On the second day offered Netanel the son of Tzu'ar, of the tribe of Issachar. And his offering was: One silver dish, weighing 130 shekels. One silver bowl of 70 shekels...

Numbers 7:2-19

4

Two groups of gifts were offered by the twelve nessi'im on the occasion of the Sanctuary's dedication:

- Six wagons, each with a pair of oxen, for the purpose of transporting the Sanctuary. The twelve nessi'im presented this offering together on the first of Nissan, the day that the Sanctuary was inaugurated. Each tribe contributed one ox and joined with another tribe to bring one of the six wagons.
- Each tribe brought a series of offerings, including gold and silver vessels, incense, fine flour and livestock—some thirty-five items in all. Each tribe's offering was identical, yet each was offered in the Sanctuary on a different day, beginning with the tribe of Judah on the 1st

5

Israel is G-d's "one nation on earth": comprised of individual human beings, each with his own distinct mindset, character, temperament, talents and aptitudes, yet united by a common essence and calling.

* There are two aspects to this vision of an assemblage of individuals as a singular entity: interdependence, and inherent synonymy.

2a ייחוד גוים - ייחוד ישראל

(מט, כח) וזאת אשר דיבר להם אביהם ויברך אתם איש כברכתו אשר ברך אותם. ובהשקפה ראשונה אינה ניכרת הברכה אשר ברך לראובן שמעון ולוי, ואדרבא! לראובן אמר שלא יתן חלק גדול מאחיו בכהונה ומלכות כאשר היה ראויו מצד בכורתו ולשמעון ולוי קלל את אפם ובישרם שלא יהיה ללוי חלק ונחלה בישראל, "אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל", ואיפה הן הברכות אשר ברך אותם. ועי' ברש"י.

2c

26 תורת אמת - רב איג א"ע

מין נעין . כי הם שבטי יי . וגשלים במפורש
 חבלות מסווג בבריאה בשלימות . או ראש כרוסיק
 חלק כארץ : ומכ שירשע לו עד אחרית הימים .
 ונפרט לכאורה עינו וחלקו . וזה גמר אומר . כל
 אלה שבטי ישראל שנים עשר . כי הם הם חבלות
 מסווג שלימות בבריאה . אחת אשר דבר להם . ונפרט
 לכל ארץ ענינו וחלקו . וטחה כששלים ככל . ויברך
 אותם . על השלימות . כמו שנידך את כל בבריאה
 בשלימותם בכלל . וכלל . אך שם כתיב אשר ברא
 אלהים לפשוט . שנידך את בבריאה בכלל שילא
 לחבלות המכוון . וטחה ניכר אותם על ייחוסם לפועל
 כמו שביה ראשית במחשבה . ישראל עליה במחשבה .
 איש אשר כברכתו ברך אותם . זה רומז על כל
 פרטי הנפשות שילאו מהם . שיליונו ניכר לכפי
 רצון מדי . וישמח ד' במעשיו :

אך צאתם כלה כנגד מרחשית בבריאה . כי הש"י
 חפץ בנרבה . ונידך כל בבריאה בהתחלתה
 ובשלימותה . כמו שאמרו חז"ל אמר נברא העולם
 בביית . מפני שהוא לשון מרבה . רק מחמת
 שבראשית בבריאה היה כל בבריאה בהשגם . כי
 בברכה ניכר בהשגם . וברמז צלוח ז' . והאי
 בבריאה הנהיג . ונפרט בבריאה הדרם שהוא מסווג
 בבריאה . ייחד ברבה מפורשת . וכאשר נשגם כל
 בבריאה . ניכר את יום השבת מקורא דכולא .
 וזה נמנך כל בבריאה בשלימותם וכלל . אך עדיין
 לא יראה בברכה נפרט .

6

a) Interdependence: Because we share a common goal, and because we each have a crucial role to play in the achievement of this goal, millions of diverse individuals complement and fulfill one another to create a single entity. In other words, the differences themselves are what create the unity. Since the entity "Israel" and what it stands for would be incomplete were even a single Jew to be missing from the equation, no Jew is fully Jewish without his relationship with every other Jew.

7 This is what the nessi'im demonstrated with their gift of "six covered wagons and twelve oxen, a wagon for each two of the nessi'im, and for each one, an ox." True, we are comprised of various "tribes," each distinguished by its particular character. True, we each bring our own unique contribu-

tion to the fulfillment of Israel's mission: Judah the might and majesty of a lion, Naphtali the swiftness of a gazelle, Dan the ingenuity of a snake; Issachar produces scholars, Zebulun merchants, Asher olive-growers, Gad warriors, Menasseh shepherds and Simon schoolteachers.' Yet we recognize that while we each have been blessed with something our fellow "tribes" do not have, it is they who provide us with what we lack. Half a wagon is useless—we must combine our gifts in order to have something with which to transport the "Tent of Meeting" in our journey through the spiritual desert that is our material world. And while we may perhaps be able to produce a complete "ox" by our own efforts, it takes two oxen to pull our common wagon.

b) Inherent Synonymy: The second vision of unity posits that underneath it all, the many and diverse vocations and personalities that make up the Jewish nation are all expressions of a single essence. It is not only that all these lives combine to form a collective endeavor (as with the oxen and wagons), but that they are originally and intrinsically one. The nation of Israel is a single soul shining through a many-faceted prism: while each facet unleashes its individual collage of hues in the ray it refracts, the light they all convey is one and the same.

This is the idea expressed by the second group of offerings brought by the *nessi'im*. The offerings were all exactly the same, down to the weight of the silver in each plate and the age of each lamb. Incredibly, the Torah, which is often so "mincing" with words that it expresses many complex laws with a single added letter, recounts the offering of each tribe separately, repeating the lengthy list twelve times.

11

The first aspect of our unity concerns only the end, but not the means: the ultimate purpose of it all is a singular, unified existence, but as long as we have not visibly attained this goal, we are separate and apart.

13 Lessons in the Tanya

בשגם שכולן מתאימות, ואב אחד לכולנה

Furthermore, they are actually all equal;² and not only equal yet separate, but, furthermore, they all have one father — one source, and within their source they all comprise one entity.

ולכן נקראו כל ישראל אחים ממש מצד שורש נפשם בה' אחד

It is on account of this common root in the One G-d that all of Israel are called "brothers" — in the full sense of the word, and not only figuratively, in the sense of "relatives" or "similar in appearance" and the like;³

14

רק שהגופים מחולקים

only the bodies are distinct from each other.

This explains how it is at all possible to demand that one love his fellow as he loves himself. Self-love is innate, natural to man; love for one's fellow is not. How can a generated love match a natural one?

According to the principle stated here, this is readily understood. One Jew need not create a love for another. The love is an inborn characteristic of his soul, on account of its root in G-dliness which is common to all souls; it is as natural as the love between brothers.

16 The Call of the Torah - R. Munk

HE BLESSED THEM. Rashi: But the text should have said: "Each according to his blessing he blessed *him*." Why does the text say, "he blessed *them*"? It is because the collective blessing (אתם) benefited every single one, and every single blessing benefited all the brothers.

This explains the twelve-fold "repetition" of the tribes' gifts. The Torah wishes to emphasize that each tribe brought its own experience and perspective to its offering. The very same act was differently colored by the individual nature of each of its actors: each was expressing the same eternal truth via his own personality and lifestyle.

10

Hence the necessity for both sets of offerings by the *nessi'im*.

With their first offering of six wagons and twelve oxen, the *nessi'im* expressed how our differences, when applied in concert and harmony, themselves create a unified people.

The second group of offerings expressed a more profound unity: that even as we each pursue our divinely ordained role, each living his life on his "day" in his way, we are all doing the same thing. For in origin and essence we are one, and our individual lives and accomplishments are the many expressions of a single quest.

12. The second

aspect, however, demonstrates our intrinsic oneness even before our individual paths have converged upon the same destination. It demonstrates how the process of life itself, as we each apply the talents and abilities that have been granted us, constitutes a single endeavor: to make our lives a "Tent of Meeting," a place to house the all-pervading truth of G-d.³

15

ולכן העושים גופם עיקר ונפשם טפלה אי אפשר לחיות אהבה ואחווה אמיתית ביניהם אלא התלויה בדבר לבדו

Therefore, there can be no true love and fraternity between those who regard their bodies as primary and their souls secondary, but only a love based on an external factor.

Since the body separates us from each other, whereas the soul is that which binds us together, the greater value one places on his body at the expense of his soul, the more conscious he is of the differences between himself and his fellow. These differences require that he create a love for his fellow, and as said above, a created love can never equal a natural, innate love. Therefore, love between people who consider their bodies as primarily important, must be only a love based on some external factor, in which case the love is (a) limited to the importance of the motivating factor, and (b) destined to endure only as long as that factor is valid.

אור ג'מיהו - רב ג'מיהו ש"ס
17. ובאמת ענין הברכה הוא התפשטות

הכוחות, שהכוחות המיוחדות של כל שבע

ושבע יתברכו ויתפשטו, אבל יעק"א כשברכס

שכל אחד יתפשט כוחותיו, הגביל התפשטותם

שיביי ההתפשטות עד שחביי יכולת שיתאחדו

יחד בחוק הכלל, שיביי שיהי כל אלה שבעי

ישראל, שיתאחדו יחד בחוק כלל ישראל, וזהו

הפ"י חזר וכללנו, שברכס באופן שיביי ביכולתם

להתכלל בחוק הכלל.

EACH ACCORDING TO HIS (SPECIAL) BLESSING. The blessing is not uniform. It varies according to the character of each child, for the Jewish nation is founded on the principle of unity in plurality, as has been explained in our commentary to 35:11. Each of the twelve tribes is called upon to perform its particular function, resulting from its special character and its regional location in the land. Thus there is set up a veritable "division of labor" which determines the economic and cultural life of the nation. R'uven, Gad and M'nasheh, occupying Transjordan, specialized in raising cattle and grazing them (Numbers 32). From Shim'on came the nation's scribes and teachers (Rashi on verse 7) and from Yissachar its sages (Judges 5:14). Levi provided the clergy, and Y'hudah the royal dynasty. Efrayim and Binyamin provided the best soldiers (Psalms 80:3), while Z'vulun devoted himself to foreign trade and maritime commerce. Asher excelled in agriculture, as did Naftali who, in addition, produced orators. Lastly, the tribe of Dan distinguished itself (Pesachim 4a) by its great competence in judicial matters.

"יחד שבטי ישראל". ולא כתוב יחד ישראל או יחד בני ישראל אלא יחד שבטי ישראל, ללמדנו שבאמת לכל שבט יש תפקיד מיוחד בגילוי כבוד שמים ובהתאם לכך קיבל מהש"ת תכונות ומעלות מיוחדות שאין לשבט האחר, וכך צריך להיות כי עי"ז מתרבה כבוד שמים מפני שכל שבט מרבה כבוד שמים בשטח המיוחד לו כגון שבט יששכר בתורתו, ושבט זבולון בהחזקת התורה.

יסוד זה שכל שבט שונה מחבירו למדים אנו מברכת יעקב לבניו שבירך כל אחד מהם בברכה שונה. (כל אחד לפי הצורך המיוחד לו) יעקב אבינו בוודאי לא חילק לבניו ברכות באופן מקרי אלא הברכות היו תפילה ובקשה מהש"ת לנתינת "כלים" לעבודת ה' לכל אחד מהשבטים בהתאם לתפקידו ומעלותיו, כך מאר הספורנו את הפסוק (בראשית מט, כח) "איש אשר כברכתו ברך אותם": "לכל אחד מהם נתן ברכה צריכה לו ביחוד כגון ליהודה בענין המלכות, וליששכר בענין התורה".

אף כי כל שבט מיוחד ושונה בתכונותיו ובתפקידו משאר השבטים, אבל השוני אינו סיבה לפירוד ולמחלוקת ביניהם, כי המטרה והשאפה המשותפת לכולם - המלכת הש"ת עליהם - מאחדת אותם, מפני שהתפקיד המיוחד לכל שבט אינו בנפרד מתפקידי שאר השבטים אלא הוא חלק מהמטרה של הכלל, ובהתקבצות כל החלקים של כלל ישראל יחד נבנית מלכות שמים. אך אם ח"ו בגלל השוני שבתפקיד של כל אחד הוא חושב שרק הוא ממליך את הש"ת ופוסל את עבודת שאר השבטים, או שמנצל את תכונותיו המיוחדות למטרות נוספות אחרות זולת עשיית רצון הש"ת, א"כ נמצא שישראל אינם מאוחדים, ואינם מבטלים את רצונם האנוכיי לעבודת הש"ת, או חסר הדבר בהמלכת הש"ת, והוה "יחד שבטי ישראל". הם אכן שבטים השונים זה מזה, אבל הם צריכים להיות יחד במטרה המשותפת של גילוי מלכות שמים.

22 אלה חייב

בפסוק חלה אשר דיבר להם חייב ט' אש אשר כנרכתו נדך אותם. כי ארצו של יעקב חקוקה תחת כסא' שהוא האדם שנרדף בצי"ס בשולם. וזרעו למטה כזרעו למעלה שנתקף אחר השורש. והי' הסלל של כל ישראל לכך קרא שש ישראל. זה רמז אש אשר כנרכתו של יעקב שסי' אש למטה כמו השורש של למעלה. והעיד כ"י שסי' יכול לנרדף אותם כי עיקר הברכה למשך מן השורש אל הזרע שלמטה ונתן לכל א' מקומו והראה להם * מקום אחתם זו כמ"ש אשר דיבר להם חייבם שהתקדף אותם אחריו שהוא השורש שלהם תל כל בני כנ"ל. כי דיבור הוא הנהגה כמו ידבר עמים:

21 אלה חייב

בוזהיק פי חלה אשר דיבר להם. כי הכניע נהם כמ"י זלם. שהפירוד נק' אלה. וכתי' הקדושה. מ"ש. חיות הסי' נק' זלם. ודיבר מלשון דבר א' לומר. שלמד להם עיננו כל מעשיהם ע"פ * כמ"י זלם להיות נמשך הכל אחר נקודה העניינות כנ"ל. [ח"ש כל אלה כי חלה ט"ו והכן:]

23

ואפשר לבאר עפ"י הכתוב ורא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבול יהי למס * וימפסטות הלשון משמע שהוא נתינת טעם מפני שראה מנוחה כי טובה הנה לפיכך נטה שכמו לסבול, וכי מה נתינת טעם הוא על בחירתו לעבוד בקושי? אמנם ישנם ב' מיני מנוחות, יש מנוחה הבאה מחמת הסתח הדעת מהחיובים האחריות שמונח על האדם כי על ידי שהאדם מסיר מלבו כל הטרדות והדאגות יכול לנח, ויש מנוחה הבאה ממילוי החיובים שעל האדם ומעשיית הדברים שחייב לעשותם, והיא היא המנוחה האמתית כי אין מקום בעולם שיוכל האדם להימלט מחיוביו, ובכל מקום שיענהו, ולזה אמר הכתוב, "ורא מנוחה כי טוב וכי ויט שכמו לסבול" כי יששכר הבין שהמנוחה האמתית באה ממילוי חיובי האדם לפיכך ויט שכמו לסבול ולא השתדל להשתמש מחיוביו.

24

ועוד עיקר גדול בענין השגת מנוחה הוא שיתקור האדם על מקומו בחיים ולמצוא את מקומו * מ"ם ולעשות מה שהוא מסוגל לעשות. ואז יהיה באמת מאושר, ולפיכך דרש הוהר הקדוש, "ורא מנוחה כי טוב היא תורה שבכתב, ואת הארץ כי נעמה היא חורה שבע"פ, ויט שכמו לסבול היא ע"א דאורייתא, כי לעולם לא ישיג יהודי מנוחה עד שימלא את החיובים המיוחדים המוטלים עליו * ש"א שהוא יהודי, ולפי"ס ולעשות נחת רוח לנשמתו. והאיש אשר רוצה לנח מבלי לעשות נחת רוח לנשמתו דומה לאיש שרוצה לישן רק בחצי גופו.

25

ובזה יש להבין הברכות שברך * יעקב את בניו, כי עיקר הברכה בחיים הוא כשידע האדם את מקומו בחיים וממלא את תפקידיו * ואלו השתדל ראובן להשיג מלכות וכהונה, אז היה גורם הרבה רעה לעצמו ולכלל ישראל יען * ש"א היה מוכשר לדבר זה מחמת חטאו. וכן הוא עם שמעון ולוי.

26

יזכה יש להבין כמה זכה אפרים שיעשה לראש בבית יוסף ולא מנשה. ונראה כי בעת שנולד * מנשה חפץ יוסף לשכוח את כל טרדותיו וצרותיו שעברו עליו ועי"ז ישיג מנוחה ולפיכך קראוהו מנשה על שם "נשני אלהים מכל עמלי ומבית אבי". וילד המתגדל בבית שמדגישים ביחוד את השכחה וההסתח הדעת מהעבר, מבית יעקב, אינו יכול להשיג גדולה, אבל אפרים קראוהו על שם "הפרני אלהים וכי בארץ עניי" כשהרגיש יוסף שאעפ"י שהוא המשנה למלך בכל זה ארץ מצרים, הוא ארץ עוני וצער כי רחוק מבית אביו וזהו מקומו האמתי, ילד המתגדל בסביבה זו יזכה לגדולה.

The Gemara (Yoma 20b) says that prior to death, the *neshamah* gives a scream that is heard from one end of the world to the other. Reb Chaim of Volozhin explains that before one passes from this world, Hashem shows him a picture of what he could have been had he developed all his potential and contrasts it to what he actually

achieved. When the *neshamah* sees the chasm between these two images, it screams.

Why is that scream described as going "from one end of the world to the other end" and not "from the beginning of the world to the end?" Perhaps we can explain this with the following preface. There is a dispute between Rav and Shmuel in *Megillah* as to whether Hodu and Kush were at opposite ends of the world or right next to each other. The Vilna Gaon explains that both are true, for any two points on a globe that are next to each other when traveling eastward are at opposite ends of the world when traveling westward. Hence if a point on the globe is only seen as a point it is insignificant, but if it is seen as the beginning of a far-off end, it encompasses an entire world.

28 Talents, abilities and capabilities are points of potential. But if they remain an end in themselves, they are insignificant points. The *neshamah* cries for the failure of these points to grow and traverse entire worlds.

* The development and perfection of this world depends on the realization of each Jew's individual potential.

Similarly, Yaakov wished to reveal the *keitz* to his children. But after realizing the potential inherent in them, he chose to impart to them that which would obviate the *keitz* and bring the redemption closer.

The greatest blessing one can bestow is to enlighten another and acquaint him with himself. The *Mishnah* (*Avos* 3:18) says: "Man is precious, having been created in God's image, and even more so for having been informed that he was created in God's image." Self-knowledge of one's abilities and talents, as well as one's shortcoming and limitations, is the greatest blessing; it is the means enabling one to realize his Divine mission in this world.

Yaakov realized that the ultimate *geulah* depended on the development of his sons' potential, the potential inherent in their names. Rather than reveal the deadline for redemption, he opted to bless them with self-knowledge that could help them bring the redemption at a much earlier date. In this vein, knowledge of the capabilities they possessed was itself a blessing.

31 נאמן חיים - חיים ברוך - ר"ת

כל אחד מתוך כלל ישראל זקוק לעמל וליגיעה הנצרכים להצחת התורה בקרבן. אין די בעמל וכיגיעה של זולתו להאיר את אור תורתו, וכדבריו: "אמנם עוד ענין אחר נמצא כי יש כמה פנים לתורה, וכבר קיבלו הקדמונים שלכל שורש מנשמות ישראל יש כולם בתורה, עד שיש שישים ריבוא פירושים לכל התורה מחולקים לששים ריבוא נפשות ישראל, זה נקרא שהתורה מתפוצצת לכמה ניצוצות... ואותם האורות עצמם מאירים בשישים ריבוא דרכים בשישים ריבוא ישראל" - כל אחד מישראל יש לו את חלקו המיוחד לו לכבוד לפי שורש נשמתו - בתורה, כדי להוציא לפועל את כח אור התורה לפי חלקו המיוחד, זקוק כל אחד מתוך הששים ריבוא לעמל ויגיעה להצחת אור הגחלת, שהיא גחלתו המיועדת לו לכבוד, ואין הכח והאפשרות בהצחת גחלתו ע"י עקל ויגיעה של חברו, כי גחלת זו היא חלקו לו לכבוד.

חיים ברוך - חיים נאמן

והכנה שלישיית לקבלת התורה, "ויחן שם ישראל נגד ההר", וכי האנה"ח וז"ל "וענין גי' יעוד חכמים בהתחברות בלב שלם ותמים, לא שיהיה בד בבד שעליהם אמר הכתוב חרב אל הכדים וגו', וכנגד זה אמר "ויחן ישראל" לשון יחיד, שנעשו כולן יחד כאיש אחד, והן עתה ראויים הם לקבלת התורה", והוא מה שאמרו חז"ל (סוף ד"א זוטא) "הואיל ושנאו ישראל את המחלוקת, ואהבו את השלום, ונעשו חניה אחת, הרי השעה שאתן להם את תורתך".

אולם הן הדברים שאמרנו, לא ליחידים ניתנה התורה, אלא לכל הכלל כולו, וכל אחד מן הכלל מסייע לחבירו לקבל את התורה, וכמשל המשא שקשה לאחד ונוח לשנים. ואיך נעשים ס' רבוא יחידים לכלל אחד מוצק, "לב אחדי" על ידו נעשה ישראל לאיש אחד "ויחן ישראל".

34 "The Gmunt" - R. Solovitch

When the I becomes aware of his being responsible for the well-being of the thou, whom he has helped bring into existence, a new community emerges: the community of prayer. What does this mean? It means a community of common pain, of common suffering. The Halacha has taught the individual to include his fellow man in his prayer. The individual must not limit himself to his own needs, no matter how pressing those needs are and how distinguished he is. Halacha has formulated prayer in the plural. There is hardly a prayer which avails itself of the grammatical singular. Even private prayers, such as those offered on the occasion of sickness, death, or other crises, are recited in the plural.

"May the Almighty comfort thee among all mourners of Zion and Jerusalem." שתשלה רפואה שלמה מן השמים בתוך שאר חולי ישראל.

"I beseech Thee to cure this individual as well as other sick

"Synagogue: Institution, Idea" - R. Solovitch

Hence, the term *zibbur* or *tefilat ha-zibbur*, refers not to ten people, but to the *klal yisrael*, or rather, *keneset yisrael*. God hearkens to prayer of the community as a whole, to prayer offered by the *'adat yisrael* in its entirety. No one must be excluded: (במדבר ט"ו) "Only within all the people, in the midst of the community, will I be sanctified. And the *halakah* derives from these words the famous conclusion: פתוח מעשרה (מגילה כ"ג, ע"ב) אין דבר שבקדושה פתוח. One is not allowed to recite words of sanctification if ten people are not present.

The question is obvious. On the one hand, the Bible states בן חן only in "the midst of all the people" shall I be sanctified and glorified, and not in the presence of just a part of the people. On the other hand, however, the *halakah* sanctions the recital of *kedushah* in the presence of ten old men. How can we reconcile the words in the Bible, that *kedushah* must be recited in the presence of the entire community, to the exclusion of no one, with our daily practice, where we are satisfied with ten people.

The answer lies in the self-evident fact that the *halakah*, in permitting ten people to recite *kedushah*, to say אמן, יהא שמה רבא, to answer ברוך יה המכוון לעולם ועד, operated with the idea of *shelihut* which as I said before, is not to be equated with proxy-*shelihut*. The ten are the representatives of the *klal yisrael*. They are the *sheluhim* of the people as a whole. And in keeping with our interpretation of *shelihut*, they are not only representatives, they are not only ambassadors of the *klal yisrael*, they are the *klal yisrael*. In a strange mystical way, they impersonate, not fictionally, not artistically, but existentially, and become *klal yisrael*. In other words, when ten people in the synagogue offer their prayers, the entire *keneset yisrael* prays with them. They are the *keneset yisrael*. That is why *kedushah* has been permitted in the presence of ten.

Let me add another thought. When we pronounce the term *keneset yisrael*, we refer not only to a multitude consisting of thirteen million people, our contemporaries, *ken yirbu*, but to a mystical entity or individuality. *Keneset yisrael*, the way Nahmanides, and other mystics, the classical *ba'ale ha-kabbalah*, understood the term, is not just a conglomeration of people. It is not just a crowd. It is more than that. It is a separate entity, a living individuality provided with an "I" awareness.

42 *Effluvia From Sinai - R. Bunim*

It is a striking image that our text uses. If you see someone in trouble or pain, you may feel a pang of pity and realize you ought to help him. Then you feel sympathy; but you still stand outside the situation and regard the other objectively. When you "bear a yoke with your fellow," you see and feel everything he does; you share his burden, sense his pain and suffering, because you have made his plight your own. So you must help him. This is the profound human kinship that grows in the world of Torah. It is one of the basic reasons why the world of Torah has endured since its beginnings.

43 *Tueseld On Spirituality - R. Twest*

Among the 48 prerequisites of Torah is "to share in the burdens of another." Rabbi Yeruchem Levovitz states that this is even more demanding than the mitzvah to love another person. Sharing in another's burden means achieving so complete an identification with another person that his distress becomes your own.

44 The Midrash states that when Moses left Pharaoh's palace and observed the enslavement of his fellow Jews, he put his shoulder under their heavy burdens. Rabbi Yeruchem states that this hardly relieved the suffering of tens of thousands of Jewish slaves, but what it achieved for Moses was that he participated in feeling their anguish, which he could not have achieved by merely observing them.

א"ד בנימין בר יפת א"ד אלעזר [מלמד] שאמר
לדם דברים המתקבלים על הלב ומה עשרה
נרות לא יכלו לכבות נר אחד היאך נר אחד יכול
לכבות עשרה נרות :

283 תורת

וסדרו של עולם אי אפשר לשנות. ואדרבה מטבען של נרות הוא להאיר יחד, לעזור אחד את רעהו ולא לכבות, הזמה במספר י"ב בדוקא ולא בפחות, שהרי עשרה לא יכלו לסלק את האחד, ומכשי"כ שהאחד לא יכול לסלק את העשרה, כי העולם עליהם עומד.

The kabbalists spoke about the invisible *keneset yisrael*. There is a visible *keneset yisrael*, which consists of contemporaries, of thirteen million people now. There is an invisible *keneset yisrael*, which embraces not only contemporaries, but every Jew who has ever lived. It includes all those whose names have been immortalized and made unforgettable as well as all those Jews who lived in anonymity, who died silently and were buried in unmarked graves, without leaving a single memory, without leaving a single footprint on the shifting sands of human destiny. All of them, great or small, big or little, are part and parcel of the invisible *keneset yisrael* which is represented, and to be more exact, impersonated, by the *minyán* of ten old, frail, sickly people.

Furthermore, the *keneset yisrael* holds in her embrace every Jew who will ever live on the face of the globe. Generations yet unborn, who will at some point in the dark, awesome future serve our people in a variety of ways—all of them belong to the invisible *keneset yisrael*, represented by the ten people who on a rainy afternoon go to shul and say, ישבי בתוך, אשר יושבי בתוך, עוד יהלוך סלה. Who are the *keneset yisrael*.

39 ע"ש - ר"ב ה"ג

"כי פתוח תפתח את ירך לו והעבט תעביטנו די מחסורו אשר יחסר לו" — רש"י: "והעבט תעביטנו — אם לא ירצה בכתבה תן לו בהלואה. די מחסורו — ואי אתה מצווה להעשירו. אשר יחסר לו — אפילו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו. לו — זו אשה וכה"א אעשה לו עזר כנגדו" (ראה, ש"י).
"די מחסורו" — ולא יותר. אבל ב"אשר יחסר לו" — אין נורמות. כשם שדעותיהם שונות כך מחסוריהם שונים. הרוצה להיות איש חסד צריך קודם כל להתלמד לראות ולהאזין מה יחסר לו. "אשר יחסר לו" כתוב, לו לפי צרכו האישי הפרטי, וכמו שאמרו "זו אשה", אשר בודאי צריכים להתאים לו אשה ההגונה לו, וכן בכל שאר צרכיו.

אחרון אחרון במסכת החסד הוא הענין הקשה ביותר. משום שלימות המסכת אנו מציגים אותו כאן, אך ייתכן כי בעבודה מעשית יש לאחר אותו עד שנהיה הרבה יותר רגילים בעבודת המידות. הוא ענין "גושא בעול עם חברו", אחת ממ"ח המעלות שבהן נקנית התורה (אבות ה' ו'). מעלה זו היא השורש העמוק לכל המצוות שבין אדם לחברו. גם בהליכה בדרךיו היא מידה שרשית. בוא וראה: במתן תורה כתיב: "ויראו את אלקי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר" — רש"י מהא דסוטה יו, ע"א: "כמעשה לבנת הספיר — היא היתה לפניו בשעת השיעבוד לזכור צרתן של ישראל שהיו משועבדים כמעשה לבנים. וכעצם השמים לטוהר — משגאלו היה אור וחודו לפניו" (משפטים, שביעי).

44 — עבודה קשה היא. להכנס לתוך מצבו של אדם הסובל עד שמרגישים ממש בצער. מה רחוקה מידה זו מהבעת "השתתפות בצער" המילולית הנהוגה בנימוסין! ולא פחות קשה הוא לשמוח עם שמחתו של חבר כאילו היא שמחתי שלי! זוהי מידתם של גדולי ישראל בכל הדורות. התפץ חיים בעת זקנותו המופלגת סירב לשבת בכורסה שהביאו בשבילו, באמרו: "הכלל ישראל שרוי בצער ואני אשב בכורסה זו". מרן הקדוש ר' אברהם גרודזינסקי זללה"ה ביקר פעם אצל משפחתו בורשא. באו בני המשפחה לקבל פניו, ישבו ושוחחו. פתאום הביט ר' אברהם בשעון, התחיל לשיר, ומהשיר עבר לריקוד כשעה ארוכה. לתמימת בני המשפחה שלא ידעו פשר השמחה הזאת. כאשר התישב שוב, אמר: כעת מתקיימת חתונתו של תלמיד בסלובודקה; אותו איני יכול לשמוח, שהרי אני רחוק משם, אבל אני יכול לשמוח בשמחתו גם כאן, שהרי גם שמחתי היא ז'

46 מהר"ם

י' נרות לא יכלו ס' מספר י' נרות
ס' י' אחי שמכוחו וכמסיל לנרות
פ"ד נר לאיסם נשמת אדם ואמר כי י'
נרות לא יוכלו לכבות לפי שאין עכט
לנר שמכנה נר אלא להדכה מלוקט
ביותר כן נשפה לי שפי' המכירה עליתי
לחולה ופמ"ס אתם תכנתם עלי א"ש
לגיסם תכנה למינה: זו טרם וכס"א כי